

[Oluf Pedersen.]

Naar man skal ind paa Spørgsmaalet om Landbrugets Rentabilitet i Forbindelse med en Nedsættelse af Grundbyrderne, er det nødvendigt at sige et Par Ord, ganske kort, om de Principper, der ligger til Grund for den Opfattelse, vi fra Retsforbundets Side nærer overfor de mange Problemer.

Jeg vil da gerne sige, at naar man sætter ind for Planøkonomi, som man jo har gjort i en Række Ordninger, der er gennemført her i Tinget — og en Række nye Forslag er bebudet at skulle komme —, tror jeg, man skal gøre sig det Forhold klart, at Planøkonomi er en Nødvendighed, men at Planøkonomi skabes ikke gennem Statsforanstaltninger, men den skabes ved, at man tillader Erhvervslivet selv at tilpasse sine Forhold. Vi har haft mange Forsøg paa at lave Planøkonomi, og de Resultater, vi hidtil har set, viser alle sammen, at det gaar galt. Resultatet af disse planøkonomiske Foranstaltninger er, at vi faar snøret Erhvervslivet til, saaledes at det ikke kan gaa rundt, at vi faar sat Erhvervslivet i Staa.

Der er Grund til at rette en alvorlig Advarsel i dette høje Ting mod at fortsætte disse Foranstaltninger med Hensyn til Planøkonomi. Man bygger paa den socialistiske Læresætning om, at man ikke skal producere efter Profit, men efter Behov, en Opfattelse, som bunder i den fundamentale Misforstaaelse, at man tror, der kan blive Profit, hvis der ikke produceres efter Behov.

Spørgsmaalet er reelt kun dette: er det Erhvervslivets egne Folk, der skal drive Planøkonomi, eller er det Statens? Der kan blive Strid om, hvem der skal drive det, og hvem der ser rigtigst paa det. Vi saa for et Par Dage siden i dette høje Ting den højtærede Landbrugsminister fremsætte et Forslag om Støtte til Havebruget ud fra den Betragtning, at der er udmærket Brug for Dyrkning af flere Havesager her i Landet. Jeg vil heroverfor gøre opmærksom paa, at vi har ogsaa drøftet dette indenfor Havebrugsfolkernes Kreds, og vi har dør haft den Opfattelse, at Faren i Dag var, at man fik Overproduktion af Havesager, altsaa den stik modsatte Opfattelse af den, Landbrugsministeren her gjorde sig til Talsmand for.

Jeg mener, at dette bør man helst overlade til Erhvervslivets Folk og lade være at blande Staten ind i det. Naar man har blandet Staten ind i det, er det, fordi man har været inde paa den Fore-

stilling, at Staten skal drive aktiv Handelspolitik, som det hedder fra konservativ Side. Der er jo det mærkelige ved dette om, at der skal drives aktiv Handelspolitik, at det er jo ogsaa rigtigt, men ogsaa her gælder det, at aktiv Handelspolitik drives netop af Erhvervslivet, naar Staten ikke blander sig i det. Hvis man fra Udlandets Side begrænser vor Udførsel, saa følger ganske automatisk et tilsvarende Fald i vor Indførsel, man behøver ikke at sætte Staten i Funktion for at opnaa dette Resultat. Naar man ved Toldforanstaltninger sætter Staten i Funktion overfor dette Forhold og opnaar en kunstig Begrænsning af Indførselen her til Landet, saa er Resultatet blot, at man skaber yderligere Vanskeligheder ved en Begrænsning af vor Eksport.

Derfor er hele denne Tale om Selvforsyning set fra det Synspunkt, at Staten her skal gribe ind, i allerhøjeste Grad en Misforstaaelse. Man snakker om, at der skal produceres herhjemme, og at man skal lave dansk Arbejde, som det hedder. Man glemmer, at alt, hvad der bruges her i Landet, betales med dansk Arbejde, vi faar ikke en Smule fra Udlandet, uden at det skal betales med dansk Arbejde, ja, selv om vi kan faa det hjem ved Laan, er Betingelsen herfor, at det bagefter betales med dansk Arbejde.

Hele denne Tankegang bunder i en Misforstaaelse, og den danner igen Baggrunden for, at man ikke har povet at røre ved det Problem, som er Livsbetingelsen for, at det danske Landbrug skal kunne trives, nemlig at Toldskatterne nedsættes, saa at vi kan faa en Tilpasning af Prisforholdene. Det er Tolden og Skatterne, der staar hindrende i Vejen for en Tilpasning af Landbrugets Prisforhold. Det er dette Forhold, Retsforbundet har været inde paa i det Forslag, som har været forelagt det høje Ting om Overgang fra Skat til Skyld.

Jeg tror, det var rigtigt, om man i dette høje Ting aabnede Øjnene for, at naar man laver Kriseforanstaltninger, laver man Foranstaltninger, der skal bøde paa den Krise, man selv gennem sin Lovgivning har skabt. Forholdet er det, at de Varer, vi køber fra Udlandet, er faldet i Pris tilsvarende til de Varer, vi sælger. Vi kan faa de Varer hjem fra Udlandet, som vi har Brug for til vor Eksport, og dermed er for saa vidt Eksportens Formaal opfyldt, saa der er ikke noget at gøre sig disse mange Bekymringer for.

Baggrunden for Krisen er den Prisforfalskning, der har fundet Sted, og den bun-